Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ бдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 245. | Нинѣ: м. гр. Стахія | рим. к. Куніберга | Субота 31 жовтня (12 листоп.) 1892. | Всходъ сонця 7 г 5 м.; заходъ 4 г 23 м. Баром. 773 терм. + 2·0° + 1·0°. | РôКЪ II.
Завтра: Космы | Евген.

Справы парляментарнѣ.

Комісія для закона карного постановила по довшôй дискусіи вести нарады дальше. За тымъ заявивъ ся также и п. Міністеръ справедливости, зазначуючи, що залагодженє проекту закона карного въ повнôй Палатѣ на теперѣшной сесіи не єсть забезпеченє, навѣть въ такôмъ случаю, наколибъ обрады комісіѣ закôнчили ся до весны 1893 р. Міністеръ додавъ, що судьба проекту закона карного єсть звязана зъ справою процесу цивільного.

Комісія для закона прасового приняла въ засадѣ внесенє стемпля дневникарского и дозволенє кольпортажи.

Послѣ вѣстей, якѣ одержали Narod. Listy зъ Вѣдня, постановили рускѣ послы поставити въ Радѣ державнôй интерпеляцію до правительства въ справѣ еміґраціѣ галицкихъ селянъ до Россіи. Чи такъ, годѣ намъ сказати, позаякъ зъ компетентныхъ кругôвъ нема о сѣмъ доси нѣякои вѣсти.

Въ Колѣ польскôмъ вела ся вчера також нарада въ справѣ еміґраціѣ нашихъ селянъ. На вчерашнôмъ засѣданю Кола здававъ насамперѣдъ пос. Яворскій справу зъ зарядженъ противъ холеры и казавъ, що они зносять ся постепенно въ мѣру можности. При титулѣ „міністерства справъ внутрѣшныхъ“ вывязала ся довша дискусія надъ еміґрацію галицкихъ селянъ. Пос. Вельовейскій домагавъ ся, щобы Коло интерпелювало правительство въ сѣй справѣ. Тому спротививъ ся пос. Хшановскій, доказуючи, що сю справу треба полишити комісіи парляментарнôй. — Пос. Стадницкій домагавъ ся, щобы комісія парляментарна не рѣшала сама сеѣ справы, але щобы насамперѣдъ здала Колу справу изъ своихъ нарадъ. — Пос. Левицкій доказувавъ, що причина еміґраціѣ селянъ лежить переважно въ лихôмъ положеню економічнôмъ селянъ и для того остерѣгавъ передъ тою еміґрацією. — Пос. Борковскій бувъ того переконаня, що селяне еміґрують въ наслѣдокъ аґітацій политичныхъ. — Пос. Пініньскій подавъ зôбранымъ до вѣдомости, що вôнъ объѣзджавъ округи, въ котрыхъ наставъ рухъ еміґраційный и переконавъ ся, що всюды результатъ жнивъ єсть користный. На его погляд, то лишь аґітаторы россійскѣ баламутять народъ и наклонюють его до еміґраціѣ. — Пос. Щепановскій остерѣгавъ Коло передъ нерозважнымъ трактованємъ сеѣ справы, надъ котрою треба ґрунтовно застановити ся. По сѣмъ вôдкинено внесенє Вельовейского, а принято внесенє Стадницкого. Опôсля наступила нарада надъ заразою на худобу.

Комісія податкова приняла проектъ закона о увôльненю вôдъ податкôвъ новыхъ будôвель и перебудовъ въ асанаційнôмъ окрузѣ праскôмъ. Референтомъ для сеи справы выбрано пос. Крамаржа. Пôдчасъ дебаты промавлявъ пос. Люпатто за тымъ, щобы выдано подôбный загальный законъ. На запытанє пос. Быка въ справѣ Львова заявивъ репрезентантъ правительства, радникъ двору Даверъ, що справа ся не могла бути доси корисно залагоджена задля великихъ претенсій, якѣ Львôвъ ставляє.

По сѣмъ вела ся дальша пята дебата надъ проектомъ реформы податкôвъ. При §. 91 жадавъ пос. Беръ, щобы роблено рôжницю межи оподаткованємъ товариствъ акційныхъ а касъ щадничихъ товариствъ зарôбковыхъ та господарскихъ. Кôлькохъ бесѣдникôвъ доказувало, що оподаткованє зруйнує касы щадничѣ. Міністеръ фінансôвъ и шефъ секціѣ Бемъ доказували, що касы щадничѣ, котрѣ приносять 9 міліонôвъ чистого зыску, не потерплять ще черезъ то, коли будуть платити десять процентъ податку. Міністеръ Штайнбахъ доказувавъ також, що нема рôжницѣ межи акційнымъ товариствомъ асекураційнымъ а взаимнымъ. Будучнôсть товариствъ асекураційныхъ спочиває въ примусѣ асекураційнôмъ. На тôмъ перервано нарады.

Переглядъ политичный.

Межь наслѣдниками угорского президента міністрôвъ Сапаріого, наводять на першôмъ мѣсци Кольомана Селя, а на другôмъ мін. фінансôвъ Векерлього. Справа ся буде мабуть вже сими днями залагоджена.

Австро-угорскій банкъ заводить свою філію въ Дукли, вôдповѣдаючу філіи въ Ряшевѣ.

Presse доносячи о початку конференцій въ міністерствѣ торговлѣ въ справѣ галицкихъ зелѣзниць державныхъ, констатує, що вже на першôмъ засѣданю удало ся осягнути порозумѣнє що до найважнѣйшихъ точокъ проектôвъ, якѣ мають бути предложенѣ галицкому Соймови.

До Polit. Corresp. доносять зъ Петербурга, що всѣ малѣ мѣсточка въ таврійскôй ґуберніи замѣнено на звычайнѣ громады сель-

---

10)

Золота доля.

Оповѣданє.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

„Поганѣ лахи!“ Кобы то она знала, якъ вôнъ ихъ здôймавъ помалу, зъ жалемъ, якъ приглядавъ ся довго кождôй шматинцѣ, закимъ вôдложивъ еѣ на загубу — вояцкѣ штаны, останки синьои блюзы, навѣть ремѣнь... Єму вôдбирано послѣднѣ памятки тамтого житя — послѣдныхъ товаришѣвъ, далекихъ подорожей и шалу. Справдѣ, були то лахи, що ними и жебракъ соромивъ бы ся; але вôнъ зъ ними зживъ ся, полюбивъ ихъ майже. Они були легкѣ, байдужѣ на все, такъ якъ вôнъ, и зухвалѣ въ нуждѣ. Теперь накладано на него послѣдный ланцухъ, немовь одежу порядного житя и тихого мѣщаньского стану. Вôнъ мавъ охоту ногами подоптати величавый даръ Семена и клясти.

— Чого такъ панькаєшь ся, Павле? — вôдзывала ся мати за стѣною.

— Заразъ.

Вôнъ убиравъ ся скоро, зъ вôдразою надягавъ на себе нову одежу. Она була довга, якась святочна, тяжка, пригнетаюча. Вже не можна було звычаємъ волоцюги запхати руки глубоко въ кишенѣ; вже треба було йти зъ повагою, нахиляти голову пôдъ тягаремъ баранячои шапки, руки закладати за поясъ, якъ бурмистръ. Вôнъ не дбавъ про се, що въ тôмъ строю ставъ красшимъ, высшимъ, нѣжнѣйшимъ. Глянувъ жалôбно на брудну купу давныхъ своихъ лахôвъ, згорнувъ ихъ разомъ и сховавъ у скринку на самъ спôдъ, бо не мôгъ погодити ся зъ думкою, що вже ему нѣколи не придадуть ся.

Ажь тогды вôнъ зôтхнувъ и вернувъ до комнаты. Обое засѣли до скромнои вечерѣ. Стара мати зъ радостію дивила ся на его зрôстъ, молодôсть и красу, ажь наразъ захмарила ся и спытала скоро:

— А бувъ ты у Ивана?

Вôнъ почервонѣвъ изъ сорома. — Я не мавъ часу — вôдповѣвъ нѣ сякъ нѣ такъ.

— Якъ то не мавъ часу! — сказала мати суворо — скажи радше, що охоты не мавъ. Ты удававъ покôрного, щобы мене отуманити. Нема въ тобѣ справедливои душѣ! Неправду ты кажешь!

— Пôду, мамо, пôду! — вôдповѣвъ жалôбно — хочь я знаю, що мене Иванъ и сынъ его злихословлять, якъ собаку. Пôду. Лише вамъ дровъ нарубаю и воды принесу. Не гнѣвайте ся. Я не мавъ злои думки, лише забувъ. У Семена тôлько працѣ!

И пôшовъ горду свою душу ломити до ворога. Выправила его зъ хаты, не прощаючись, розгнѣвана тымъ, що вôнъ зволѣкавъ. Пôшовъ дорогою за озеро, якъ чоловѣкъ, що йде на смерть.

Дѣвчата зыркали цѣкаво на гарного парôбка въ святочнôй одежи, знакомѣ здоровкались по дорозѣ; а вôнъ ишовъ понурый, прибитый и куривъ люльку. Ажь Альханъ збудивъ его зъ задумы.

Поважаный сей мужь замѣсть працювати кепкувавъ собѣ передъ кузнею зъ громадки жидикôвъ, котрымъ кидавъ на перемѣну то сушенѣ зерна дынѣ, то болото и камѣнє.

Побачивши выстроєного Жужля вôнъ остовпѣвъ:

— Господи! А се що? Бурмистромъ тебе выбрали чи лавникомъ, чи судею? Чи то сваты? Отъ історія! Въ сваты йдешь?

— Ага, въ сваты, до млына! — вôдворкнувъ Павло.

— Чи ты сказивъ ся? Чекай же! Нехай тебе Кантичка обкадить святымъ вѣночкомъ, бо тѣ чорты зъѣдять тебе разомъ зъ сукманою и чобатами!

И безъ оцту и безъ вина
Зъѣсть діяволъ христіянина
Въ саму пятницю.

Щось тамъ було ще про той пиръ чортôвскій и про нарушенє пятницѣ; але Павло не дослухавъ и вôдôйшовъ.

Млынъ мало що змѣнивъ ся за дванайцять лѣтъ. Все бувъ старый, горбатый и нахилившись заглядавъ въ рѣчку. Тѣ самѣ ко-

скй. Въ громадахъ сельскихъ, жидамъ, що тамъ осѣли, мешкати не вôльно; тому зъ тыхъ мѣсцевостей, замѣненыхъ на села, жиды мусять забрати ся и вже такій наказъ прийшовъ. Таке саме розпорядженє мае бути выдане и для ґуберніи херсоньскои та бесарабского округа адміністраційного, а дôткне оно дуже тамошне населенє жидôвске.

Въ Лондонѣ урядивъ льордъ-меръ бенкетъ. На тоастъ, внесеный въ честь кабінету, вôдповѣвъ льордъ Кімберлі въ заступствѣ Гледстона, що вôдносины Анґліѣ зъ сусѣдными державами суть приязнй и зовсѣмъ вдоволяючй. Міністеръ думае, що справу Паміру залагодить ся такъ, що въ мирнôй дорозѣ означить ся спôрнй границѣ. Въ тôй цѣли вже зачато угоду зъ Росією.

Въ Царгородѣ занимають ся теперь справою 70-лѣтного лѣкаря султана Маврогені. Вôнъ оженивъ ся зъ кельнеркою тінґельтанґлю, а она вела ся такъ, що Маврогені мусѣвъ небавомъ старати ся о розвôдъ. Зъ пôмсты донесла она Джеляденови-пашѣ, що чоловѣкъ еѣ пише записки вôдъ р. 1876, въ котрыхъ представляе бувшого султана Мурада здоровымъ на умѣ, а противно теперѣшного хорымъ, и що задумуе тй записки выдати. Крôмъ того мавъ вôнъ написати кôлька брошуръ противъ Туреччины. На такій доносъ Маврогенія по довгихъ короводахъ зъ россійскою амбасадою, куды вôнъ схоронивъ ся, увязнено.

Новинки.

Львôвъ дня 11 падолиста.

— **Громадѣ Пôдлипцѣ**, въ повѣтѣ золочѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. 100 зр. запомоги на докôнченє будовы школы.

— **Доповняючій выбôръ** двохъ членôвъ рады повѣтовои въ Жидачевѣ зъ ґрупы бôльшихъ посѣлостей розписаный на день 1 грудня с. р.

— **Интернатъ для семинаристокъ** повставъ у Львовѣ. Оногды посвячено при ул. Солодовôй льокаль на интернатъ. На теперь мѣстить ся въ нѣмъ лише 10 кандидатокъ на учительки; позднѣйше певно буде ихъ бôльше, бо хосеннымъ тымъ интернатомъ занимають ся люде жертволюбивй и заможнй.

— **Торговля солею.** Членъ Выдѣлу краевого п. Тадей Романовичь ѣздивъ до Вѣдня, щобы узыскати тамъ вôдъ правительства для краю монополь на продажу соли. Такій монополь принѣсъ бы краеви що найменше якихъ 500.000 зр. выску. Отже правительство обѣцяло прихилити ся до бажаня краю, а крôмъ того выскавъ п. Романовичь ще одну велику догôдность для населеня, а именно се, що вôдъ теперь будуть выробляти ся не лише цѣлй топки, але й пôвтопки по $4^1/_2$ кр.

— **Нôчна инспекція лѣкарска у Львовѣ** буде справдѣ небавомъ заведена. На вчерашнôмъ засѣданю Рады мѣста Львова вôдчитано оферту кôлькохъ лѣкарѣвъ, котрй приняли ся въ ночи безплатно нести помôчь хорымъ, до котрыхъ ихъ завôзвуть. Холєрична стація ратункова, яка була въ ратуши, показала ся дуже практичною и хосенною. Єѣ вже теперь нема; отже тй лѣкарѣ обовязали ся власными силами урядити таку стацію въ тôмъ самôмъ мѣсци; нагороды, якй бы евентуально дôстали за помôчь лѣкарску, обѣцяли вôддавати въ хосенъ стації. Поданє о се внесли докторы: Деканьскій, Криговскій, Рівчесъ, Гельманъ, Леґежиньскій, Франковскій, Уріхъ, Завадзкій и Иванъ Ровнеръ. Рада приняла ихъ оферту, призначила льокаль въ ратуши а на урядженє его 200 зр. и вôддала до диспозиції лѣкарѣвъ парокôнный повôзъ. Потреба такои стації давно вже давалась чути; отже теперь будуть мати мешканцѣ Львова велику выгоду пôдъ тымъ взглядомъ.

— **Огнѣ.** Дня 3 с. м. досвѣта выбухъ огонь въ громадѣ Гнѣздичѣвъ коло Жидачева, — зъ якои причины дотеперь не знати. Огонь перекидавъ ся зъ одного будынку на другій и була бы певно погорѣла цѣла громада, якъ бы не скора помôчь зъ двора. А й такъ шкода дуже значна, бо выносить 17.138 зр. Лише двохъ господарѣвъ було убезпеченыхъ разомъ на суму 1500 зр. Згорѣло 12 будынкôвъ господарскихъ, а нещаснй погорѣльцѣ лишились безъ способу до житя, бо все збôже згорѣло. На мѣсце пожару явивъ ся властитель того села ґр. Стаженьскій зô своими людьми и двома сикавками а крôмъ того ще й сторожа пожарна зъ Жидачева. Они й загасили огонь. — Въ Бергометѣ надъ Серетомъ погорѣвъ фôльварокъ арендатора дôбръ Собля. Шкода выносить 10.000 зр.

— **Продажь стерва въ Краковѣ.** О тôй справѣ лупѣя Ивана Козловского мы вже писали. Тыми днями стававъ вôнъ передъ судомъ разомъ зъ цѣлою шайкою помôчникôвъ та помôчниць у тôмъ несовѣстнôмъ дѣлѣ. Всѣхъ обжалованыхъ було 13. Имъ закинувъ судъ, що мясо зъ худобы, узнане нездоровымъ и призначене до закопаня продавали людямъ, а коли про око й закопали стерво, то небавомъ вôдкопували его назадъ на продажь. Такожь обжаловано ихъ о те, що поліціянôвъ пôдкуплювали, щобы тй не ревідували того мяса. Мясомъ зôпсутымъ годувавъ Козловскій такожь челядь а своѣй господини наказавъ, що службу мае оплачувати грôшми, зароблеными на стервѣ. Передвчера вечеромъ оголошено засудъ. Козловского засуджено на шѣсть тыжднѣвъ вязницѣ, а его помôчникôвъ и помôчницѣ на кары вôдъ двохъ мѣсяцѣвъ до пяти днѣвъ.

— **Хитрый злодѣй.** Зъ Золочѣвщины доносять про таку пригоду: Злодѣй укравъ конѣ. Повѣдомлена о тôмъ жандармерія почала слѣдити. И стало ся таке, що жандарма, котрый слѣдивъ злодѣя, вѣвъ самъ злодѣй крадеными кôньми, а щобы вôдвернути бѣду вôдъ себе, звернувъ пôдозрѣнє жандарма въ зовсѣмъ иншій бôкъ. Жандармъ и справдѣ хопивъ ся тои указки, не догадуючись навѣть, що самого злодѣя и конѣ мавъ въ своихъ рукахъ....

— **Заходами п. Игнатія Полотнюка**, дяка катедрального въ Станиславовѣ, основавъ ся тамъ хоръ мѣшаный и спѣвае що недѣлѣ на литургіи въ катедрѣ голосами удачно. До хору належать дѣвчата лише зъ прилученого села Княгинина и они учащають на пробы зъ великою охотою мимо досыть значного вôддаленя того села вôдъ мѣста. Зъ того видко, якъ щодо почутя до свого рôдного высоко стоить селяньство въ Княгининѣ. Єсть надѣя, що при невтомимôй праци п. Полотнюка хоръ сей удержить ся, здвигне ся, та згорне до себе и станиславôвске мѣщаньство.

— **Самъ ставивъ ся.** В. Райндль, оденъ зъ найстаршихъ адвокатôвъ вѣденьскихъ, зголосивъ ся до суду карного у Вѣдни и признавъ ся до великого спроневѣреня. Єго замкнено заразъ у слѣдчôй вязници.

— **Признавъ ся до вины.** Минувшои недѣлѣ вечеромъ зголосивъ ся до черновецкои поліціѣ молодый, по паньски прибраный чоловѣкъ и передъ комісаремъ поліційнымъ зложивъ таке зôзнанє: „Называю ся Вінкентій Урмасі Больдіяво, походжу изъ Сольногорода, зъ вôдтамъ я вчера (т. є минувшои суботы) приѣхавъ. Совѣсть моя не дае менѣ спокою; бо я въ Грацу убивъ свою любку. То була гарна, молода дѣвчина; я полюбивъ єѣ, але она мене вôдкинула, хочь я бувъ готовъ и цѣле житє посвятити для неи. Зъ розпуки застрѣливъ я єѣ револьверомъ. Она упала на землю безъ стону и сконала. Теперь я самъ себе обжаловую...“ Оповѣдаючи сю подѣю вôнъ плакавъ спазматично. Комісарь списавъ протоколъ, а слѣдство покаже, чи то все правда.

— **Чи холєра верне?** Надъ тымъ пытанемъ застановляло ся товариство російскихъ лѣкарѣвъ въ Петербурзѣ. Досвѣды зъ попередныхъ епідемій навчили, що зима нѣколи не выгубила зовсѣмъ холєры, противно зъ весною она знову выбухала дуже сильно. Сподѣваючись повороту холєры на весну, треба такъ, якъ дотеперь, дальше дбати о направу санітарныхъ вôдносинъ

— **Гарна жѣнка.** Юрко Варащукъ, 32 лѣтный селянинъ въ Петрôвцяхъ на Буковинѣ, оженивъ ся тому два роки зъ молодою дѣвчиною, на причудъ гарною. Житю молодого подружя не можна було нѣчого закинути, та тôльки клопôтъ бувъ зъ тою незвычайною красою жѣнки. У Варащукôвъ бували дуже часто гостѣ, особливо молодй парôбки, а се де далѣ зовсѣмъ не подобалось мужеви гарнои жѣнки, вôнъ ставъ заздрôстнымъ и робивъ жѣнцѣ закиды зъ того, що она гарна. Житє подружя змѣнило ся небавомъ на дуже кисле и немиле, ажь 6 с. м. закôнчило ся звычайнымъ у Буковинцѣвъ драматомъ. Варащукъ вертаючи зъ мѣста заставъ въ хатѣ кôлькохъ парôбкôвъ, котрй прийшли потѣшати

леса и лотоки и тй самй будынки господарскй.

Млынъ спавъ сномъ зимового застою, але при камѣняхъ чути було стукъ сокиры; отже Жужель ступивъ тамъ, шукаючи очима господарѣвъ. Давнѣйше жили тамъ его приятелѣ, а теперь застававъ ворогôвъ.

— А чого? — вôдôзвавъ ся мельникъ скоро, ледви Жужель переступивъ порôгъ.

Видко, спôзнили его.

— Добрый вечѣръ! — поздоровивъ ся Павло и знявъ шапку.

— Чого? — повторивъ Иванъ и выйшовъ назустрѣчь понурый, почервонѣлый вôдъ гнѣву, зъ дручкомъ въ руцѣ.

За нимъ выглянула друга голова, руда и розчѣхрана. Бувъ то Франекъ, сынъ старого, славный забіяка, дармоѣдъ и авантурникъ.

— Приходжу до васъ зъ просьбою пане мельнику — вôдôзвавъ ся Жужель, гамуючи вôдразу и гнѣвъ, котрй въ нѣмъ кипѣли що разъ дужче.—За молоду скривдивъ я вашу дѣвчину. Простѣть менѣ вину... и коли ваша воля, я теперь зъ нею поберу ся.

— Ха-ха-ха! — засмѣявъ ся Франекъ — злякавъ ся, видко, що якъ стрѣну его, то кости ему поломлю! Ты прийшовъ выкупити ся вôдъ смерти?

— И пятьохъ такихъ, якъ ты, я не злякаю ся! — вôдповѣвъ згôрдно парôбокъ и выпростувавъ свое атлетичне тѣло.

— То чогожь тобѣ треба? Повтори, висѣльнику! — гукнувъ Иванъ.

— Вы вже разъ чули, а я повтаряти не буду. Досыть сказавъ я.

— Ну, то забирай ся, поки цѣлый.

Кровь бухнула до лиця Павла. Вôнъ затрясъ ся зъ пересердя.

— Хочь и не пôду, то буду цѣлый. Я зъ добрымъ словомъ прийшовъ до васъ. Пытаю васъ ще разъ: Дасьте менѣ Иванну за жѣнку?

— Смерть тобѣ дамь! Така моя вôдповѣдь. За дванайцять лѣтъ ганьбы и сорома ты теперь ласкавъ бути моимъ зятемъ! Ха-ха-ха! Що за честь! Злодѣй, волоцюга, смѣтє жидôвске! Хочешь заплатити за кривду.... ну, то заплатишь, але такими грôшми, якими я схочу! Почекай! Порахуемо ся! Я памятаю, не потребуешь пригадувати. А знаешь ты, якои я хочу заплаты? Ганьбы твоеѣ або крови! Забирай ся! Чуешь? На нинѣ досыть!

— Справдѣ досыть! Тôльки що я зганьбити ся не дамь, а й крови своеѣ не дамь для васъ. Такъ вы затямте собѣ, що на мене потрѣбно цѣлои шайки такихъ розбишакъ, якъ вы! Стережѣть ся, щобъ вы не висѣли передô мною!

Натягнувъ шапку на уха и вôдôйшовъ, не слухаючи проклонôвъ и дальшихъ лихихъ слôвъ. Однакъ вôнъ чувъ все; они падали на него, якъ тяжкй удары, и вôдбивали ся въ душѣ безмежною розпукою. „Злодѣй, волоцюга, смѣте!“ Ось за що мали его люде, ось що заробивъ вôнъ собѣ житемъ, ось по що вернувъ въ родиннй стороны и оставъ ся!

Тамъ на широкôмъ свѣтѣ було инакше. Нѣхто не знавъ его, не кидавъ въ очи грѣхами молодости, нѣхто не грозивъ ему смертію. А тутъ и думавъ и говоривъ такъ кождый, а вôнъ мусѣвъ ихъ слухати и мовчати, бо говорили правду. И хто уйме ся за нимъ? кому пожалуе ся? передъ кимъ оправдае ся? хто надъ нимъ змилуе ся?

Мати скаже, що то справедлива кара; Альханъ здвигне плечима, а иншимъ до него байдуже. Вôнъ зô своею нещасною душею бувъ самъ на свѣтѣ.

Зневохота, нудьга, розпука напали его по тôмъ упокореню. По що такъ жити зъ вѣчною ганьбою и погордою? по що ждати на пôмсту и убійство? Въ свѣтъ, въ свѣтъ знову! геть вôдъ тыхъ людей, вôдъ памятокъ, зъ того тѣсного блудного кола будденщины. Въ свѣтъ, въ свѣтъ широкій!

— Ходи, ходи! — шумѣвъ ему вѣтеръ, шумѣли дерева, кликала земля, небо.— Ходи, ходи! — шемрала зла страсть у нутрѣ и рвала его впередъ, якъ давнѣйше, якъ завсѣгды.

Немовь божевôльный зôйшовъ вôнъ зъ дороги въ засипы снѣжнй, вдача волоцюги пробудилась у нѣмъ, и вôнъ пôшовъ поза мѣсточко, просто себе, абы тôлько дальше, абы тôлько скорше.

Въ головѣ мавъ хаосъ безладныхъ ду-

гарну господиню въ часѣ, якъ чоловѣкъ бувъ въ мѣстѣ. Якъ бы Station Station Station

Зъ судовои салѣ.

(Злодѣйска шайка).

Минувшого року, въ часѣ мѣжь 10 вересня а 31 грудня, лучило ся у Львовѣ звышь 30 бôльшихъ крадежей. Переважно обкрадано мешканя кавалєрскѝ и то все передъ 10-ою годиною вечеромъ. Загаломъ украдено рѣчей вартости 5300 зр. Довгій часъ не могла полиція попасти на слѣдъ злочинцѣвъ и ажь случай допомôгъ ѣй до того. Дня 30 грудня м. р. обкрадено старшого совѣтника скарбу п. Каспшишака, мешкаючого при улици Кривой пôдъ ч. 10. Сторожь сеи каменицѣ Гнатъ Сенишинъ выдѣвъ того вечера стоячій передъ домомъ крытый фіякеръ, до котрого всѣвъ якійсь незвѣстный мужчина. На другій день по крадежи впавъ Сенишинъ на гадку запытати ся стоячихъ на улици Академічнôй вôзникôвъ, чи котрый зъ нихъ не вôдвозивъ кого вечеромъ зъ каменицѣ, де мешкавъ обкраденый урядникъ. И дѣйстно зголосивъ ся вôзникъ Йосифъ Мазуръ, котрый подавъ, що вôзваный якимсь паномъ заѣхавъ передъ згадану каменицю. Въ тôй хвили вышовъ зъ каменицѣ другій не знаный ему панъ, вынѣсъ якійсь клунокъ, кинувъ до фіякра, самъ всѣвъ до него и казавъ себе вôдвезти на улицю Слонечну ч. 35. Сенишинъ повѣдомивъ о тôмъ полицію, котра, зробивши въ згаданôмъ домѣ ревізію, найшла въ мешканю кравця Цаллея Тайфля рѣчи украденѝ Каспшишакови, а крôмъ того вôднайдено тамъ и бѣлє та рѣчи зъ иншихъ крадежей. Дальше слѣдство выказало, що въ тыхъ крадежахъ брали участь: Едвардъ Валядіѳръ, Александеръ Волянинъ, Францъ Волоянській, Леопольдина Фішеръ. Катерина Бальбіреръ, Леопольдъ Фреліхъ, Кароль Куртичь, Марія Ходоровичь, Юстина Тлустякъ, Францъ Романкевичь, Агнѣшка Романкевичь, Натанъ Тайфель и Маркусъ Темпельсманъ. Въ цѣлôй шайцѣ бувъ подѣлъ „працѣ“. Одни вломлювали ся до мешкань, другѝ стояли на сторожи, иншѝ укрывали и продавали краденѝ рѣчи. — Противъ всѣхъ тыхъ участникôвъ шайки вела ся въ послѣднихъ двохъ тыжняхъ розправа карна передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ. Проводивъ ѣй совѣтникъ Кунцекъ, обжаловувавъ заступникъ прокуратора Стебельскій, боронили обжалованыхъ адвокаты дръ Віллерсторъ, дръ Копецкій, дръ Теннеръ, дръ Павенцкій и дръ Панетъ.

Въ процесѣ тôмъ переслухано 70 свѣдкôвъ. Провôдники тои шайки Валядіѳръ, а передовсѣмъ 25-лѣтный Фреліхъ, ажь дивували людей своимъ цинізмомъ и безличными вôдповѣдями. Фреліха называли товаришѣ „Полько варіятъ“, а вôнъ справдѣ „незвычайный“ чоловѣкъ. Память у него велика, тямить день, годину, мѣсце, коли, де и що укравъ; есть зарозумѣлый на свою „штуку“ злодѣйску и на свôй талантъ; каже, що дбавъ и про своє образоване и найрадше читавъ поезіи.... На дрôбнички не лакомивъ ся, а вже якъ що кравъ, то щось цѣнного. Притôмъ помагала ему весела Леопольдина Фішеръ. Продаючи скраденѝ рѣчи, вôнъ перше зъ літоґрафованыхъ полицийныхъ выказôвъ скраденыхъ и згубленыхъ рѣчей довѣдувавъ ся о цѣнѣ своихъ добычей. Одна крадѣжь дуже ему не подобала ся. Вôнъ оповѣвъ ѥѣ такъ: „У п. радника Н. укравъ я три пары штанôвъ, але що то були за штаны! Менѣ дивно якъ п. радникъ мôгъ у нихъ ходити. Нѣхто не хотѣвъ зломаного крейцара за нихъ дати“. Зъ крадежей мавъ зложити собѣ ладнѝ грошѣ, и зъ нихъ думаѥ вôнъ жити, коли выйде зъ вязницѣ.

Другій провôдникъ Валядіѳръ, котрый навчивъ Фреліха розбивати всѣлякѝ замки, ѥсть такъ само безличный, якъ и ѥго ученикъ. Коли прокураторъ напиравъ на него, щобы призхавъ ся до якои крадежи, вôнъ сказавъ: Коли п. прокураторъ конче хоче, щобы я призхавъ ся до тои крадежи, то зроблю вамъ ту приѥмнôсть и сатисфакцію. Бо о щожь розходить ся? Я знаю дуже добре, що мушу сидѣти въ кримінали, а одна крадѣжь менше або бôльше, то мабуть все одно.

Засудъ оголошено вчера вечеромъ.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Галицкѝ зелѣзницѣ льокальнѝ.** Въ Міністерствѣ торговлѣ у Вѣдни розпочали ся вже нарады въ справѣ маючого ся выдати а проектованого галицкимъ Выдѣломъ краѥвымъ закона о зелѣзницяхъ льокальныхъ, подôбного до законôвъ истнуючихъ вже вôдъ 1890 року въ Стиріи и вôдъ недавного часу въ Чехіи. Въ нарадахъ тыхъ беруть участь вôдпоручники правительства, галицкого Выдѣлу краѥвого, львôвского Намѣстництва и галицкого банку краѥвого. Вôдпоручники галицкого Выдѣлу краѥвого мають обширный и добре оброблєный матеріялъ, доставленый недавно анкетою при Выдѣлѣ краѥвôмъ у Львовѣ. Головною задачею нарадъ вѣденьскои анкеты ѥсть означенє, въ якій способъ и о скôлько маѥ край въ будучности пôдпирати будову зелѣзниць льокальныхъ, а зъ другои стороны, яка маѥ бути участь державы и интересованыхъ повѣтôвъ, громадъ и пôдприємствъ приватныхъ въ згаданôй будовѣ. Розходить ся такожь и о означенє системы будовы и експльоатаціи новыхъ зелѣзниць льокальныхъ. Не можна наперёдъ сказати, якъ вôднесе ся держава до бажань краю, але на всякій способъ вôльно надѣяти ся, що утворить ся якась спôльна основа для дѣяльности обохъ сихъ въ рôвнôй мѣрѣ интересованыхъ сторôнъ, бо розвôй и економічнє пôднесенє якогось краю вяже ся тѣсно зъ розвоѥмъ цѣлои державы. Въ тôмъ случаю можна надѣяти ся тымъ бôльше успѣшного полагодженя сеи справы, що держава доси дуже мало зробила для Галичины на тôмъ поли. Галицка анкета зелѣзнича, скликана Выдѣломъ краѥвымъ, переглянувши рôжнѝ проекты будовы новыхъ льокальныхъ зелѣзниць, признала конечнôсть будовы около 20 новыхъ шляхôвъ, довжины близько 800 кільометрôвъ. Въ своимъ часѣ мы вже доносили, куды пôдуть тѝ шляхи. Они мають значенє не лишь економічнє, але въ дуже великôй мѣрѣ и стратеґічнє и длятого жаданє Галичины, абы держава причинила ся до ихъ будовы, цѣлкомъ оправданє.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 11 падолиста. Переговоры торговельнѝ зъ Италією въ справѣ переведеня клявзулѣ о винѣ, залагоджено на вдоволенє обохъ сторôнъ. Репрезентантъ Италіѣ ґен.-директоръ Міралія, выѣзджаѥ сими днями до Риму.

Петербургъ 11 падолиста. „Нов. Врем.“ доносить, що въ наслѣдокъ пригоды зъ кораблемъ „Ольга“ въ устю Дунаю коло Сулины, постановлено уреґулювати устє Кілія.

Барі 11 падолиста. Приѣхавъ тутъ вчера наслѣдникъ россійского престола. Єго повитавъ командантъ дівізіѣ. Царевичь оглядавъ вôдтакъ базиліку св. Николая, де дожидало ѥго все духовеньство. Нинѣ выѣзджаѥ царевичь до Вѣдня.

Парижь 11 падолиста. Арештованого онногды Нѣмця, пôдозрѣного о то, що то вôнъ пôдложивъ бомбу въ домѣ товариства гôрничого пущено на волю, позаякъ сконстатовано, що вôнъ не той, котрого видѣли въ тôмъ домѣ на сходахъ.

Вѣдень, 11 падолиста. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ вчера въ полуднє угорского президента міністрôвъ Сапаріого а вôдтакъ Кольомана Тісу на авдієнціи и розговорювавъ зъ нимъ три чверти годины. Опôсля принимавъ Кольомана Селя и розговорювавъ зъ нимъ пять чвертей годины, наконець принимавъ и президента палаты послôвъ Банфіого. Нинѣ буде мін. Векерле на авдієнціи. Пôсля Budap. Corr. конферувавъ вчера міністеръ Векерле черезъ пôвъ годины зъ мін. Штайнбахомъ.

Парижь 11 падолиста. Въ палатѣ послôвъ жадавъ мін. Любе, щобы въ середу вôдбула ся нарада надъ заостреньмъ закономъ прасовымъ и зробивъ зъ сеи справы квестію довѣрія. Внесенє ѥго принято 298 голосами противъ 182.

Мадридъ 11 падолиста. Пôсля депешъ зъ надъ границѣ, настали вчера въ Лісбонѣ по выѣздѣ короля републиканьскѝ демонстраціи. Арештовано девять осôбъ.

Лісбона 11 падолиста. Межи арештоваными пôдчасъ вчерашныхъ демонстраціи републиканьскихъ знаходить ся такожь и посолъ Абренъ.

За редакцію вôдповѣдаѥ **Адамъ Креховецкій.**

мокъ, въ грудяхъ дике бажанє простору, свободы, неспутанои волѣ — вôнъ шалѣвъ, забувши цѣлый свѣтъ. Зла страсть зросла у филю, котра заливала присягу, обѣцянки, обовязки, всяку память. Вôнъ зрывавъ ся, якъ вандрôвна птиця до лету. Ишовъ може годину, може двѣ — не прийшовъ до памяти, втративъ притомнôсть.

Ажь наразъ щось загородило ему дорогу. Вôнъ ставувъ, пôднѣсъ розпаленѝ, сухѝ очи. То бувъ парканъ кладовища — вже вечерѣло.

Божевôльный пофнувъ ся, мôвъ передъ привидомъ, опавъ, похиливъ ся и мимохôть повѣвъ рукою по зсинѣлôмъ вôдъ зимна лици. За парканомъ, въ углѣ, чорнѣвъ хрестъ на батьку, а на нѣмъ яснѣла бѣла напись. Березы, обдертѝ зъ листя, шепотѣли вѣчну сумну молитву за покôйныхъ. Тихо було, пусто.

— Якъ схочешь утѣкати, зайди тутъ... а вернешь до мене — сказала до него мати на тôй могилѣ. Вôнъ почувъ се теперь — почувъ тиху скаргу душѣ и затремтѣвъ. Глухій, жалôбный зойкъ мѣшавъ ся зъ молитвою плакучихъ берѣзъ — и знову вернула тишина на ту землю спячихъ.

. . . .

Вже бувъ вечѣръ. Маринка, якъ звычайно, выкрала ся зъ дому и въ тѣни плота, ковалевои загороды шептала зъ Альханомъ, шкôрила бѣлѝ зубки и нѣбы, для ока, вôдпихала ѥго занадто навѣснє залицянє. Въ мѣстечку було тихо, якъ що дня о тôй порѣ. Лише зъ коршемъ било свѣтло и розходивъ ся галасъ піякôвъ.

Наразъ зъ улички хтось вырннувъ о крокъ вôдъ залюбленои пары и минаючи ѥѣ знявъ шапку.

— Павло! — крикнувъ коваль. — А ты звôдки? Запильсьте справу въ млынѣ! Гарну будешь мати жѣнку! Дай Боже щастя!

Парôбокъ не вôдповѣвъ нѣчого и ишовъ дальше, але й дѣвчина вôдôзвала ся:

— Заждѣть! Пôдемо разомъ до дому! Вôнъ ставувъ, але не оглянувъ ся.

— Хто васъ дôжде ся! — вôдповѣвъ. — У постѣ тепло — гуторити зъ любкою, та не тепло — на се дивити ся.

— Справдѣ? — засмѣяла ся любо Маринка; а Альханъ додавъ:

— Вже то зъ Иванною гуторити въ млынѣ то и въ маю буде холодно. Правда?

— Идя, спробуй, я не бороню — вôдповѣвъ крôзь зубы и глянувъ на нихъ зъ дикою заздрôстю. Чимъ той Альханъ бувъ лѣпшимъ вôдъ него, що ѥго любили?... той товаришь гулянокъ и збыткôвъ молодечихъ!

Хто знаѥ? Може бы й вôнъ на чиихъ грудяхъ забувъ тугу до волѣ, заколысавъ ту свою страшну страсть поцѣлуями, втихомиривъ збунтовану, самôтну душу!...

(Дальше буде.)

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.